

Dikt av Sonja Pran

Beboerne på 'hjemmet'	side 2	Alene i utmarken	side 2
Andakt	side 3	Nostalgisk	side 4
Barn Jesus i krybben	side 5	Bølger	side 6
Den ene for oss alle	side 7	Den fortapte sønn	side 8
Ung Maria og Jesubarnet	side 9	Tragedien i Afganistan	side10
Det var engang	side11	Din kjærlighet, Gud!	side 11
Elskede venn	side12	En gang var jeg en fiende	side 13
En mester går forann	side14	En rose	side 14
En stille stund med Jesus	side15	Et barn, bare	side 16
Farmor og jeg	side 17	Fram vi må gå	side 18
Framfor Jerusalem	side 19	Gi meg mer varme, Jesus	side 20
Golgata-høyden!	Side 21	Gripende vennskap	side 22
Gud er ubeskrivelig	Side 23	Gud er kjærlighet	Side 24
Ha et vennskap med Gud	Side 25	Hender	Side 26
Herren sier: JEG ER	Side 27	Hjertevenner	Side 28
Hoffnarrens håpløshet	Side 29	Hva er et menneske	Side 30
Hvile	Side 31	Hvorfor	Side 32
Hyrdene på marken	Side 33	Høstmelankoli	Side 34
Høsttrell	Side 35	I en krybbe, i en stall	Side 36
I mørke tider	Side 37	I Nain - for lenge siden	Side 38
Ja til livet	Side 39	Jeg går alene	Side 40
Jeg hviler, Jesus	Side 41	Jesus, du er mitt alt	Side 42
Jesus en du kan stole på	Side 43	Jesus er vår venn	Side 44
Jesus kjær	Side 45	Jesus Kristus	Side 46
Jesus sier	Side 47	Jesus, min faste klippe	Side 48
Jesus kom, gå med meg	Side 49	Jorden sørger	Side 50

Beboerne på 'hjemmet'

og vi andre

Når mannen sitter bøyet med ansiktet i hånd
og gråter over fortid fordi det smerter sånn;
når talen ikke lenger kommer lett på gli,
fordi hans lagnad ble en fortvilet afasi,
da gråter også vi som ser ham lide
... at han i livet slik er satt til side.

Når kvinnen sitter pyntet med andre eldre kvinner
til fest på sykehjemmet, mens ord og minner spinner
litt annerledes nå enn de gjorde fordums dager
den gang hun ikke hadde fullt så mange plager,
da røres vi helt innerst i vår tanke
... med dyptfølt empati vårt hjerte banke.

Kanskje blir det en gang *vår* tur å sitte stille,
ikke lenger makte det vi så gjerne ville –
ikke lenger finne de rette ord å si,
famble gjennom brokker av grå disharmoni
og prøver sette ord på det vi minnes
... som i tåket skyggeverden finnes.

Sonja Pran, Jeløy, 21.09.04

ALENE I UTMARKEN

Jeg sitter her og lytter til en sang,
som flyter fredfull mot meg over vang;
den minner meg om godhet, nok en gang
... jeg skulle gjerne lytte dagen lang.

Sann nytelse gir skogens dype duft.
Jeg suger inn den søte sommerluft.
I ødemark, på Herrens egen tuft,
vil jeg få bygget opp en sunn fornøft

til å forstå det fine som jeg ser
her i det fri; jeg ønsker ikke mer
enn at den Far som markens liljer kler
skal gi meg trøst og styrke, når jeg ber.

Sonja Pran, Jeløy

ANDAKT

Svanehalser, ranke lys
i Nord,
tegnes mot den blålig
blanke fjord,
stiger som i høytids
flokk og følge
sakte frem på fjordens
forårsbølge.

Hvite vinger løfter seg
så stille;
var det kun å vise seg
de ville?
Eller var det kanskje
at de skulle
verne seg mot forårs-
tidens kulde ...

Denne vare stemning,
dette syn
hever oss mot høye
himmelbryn,
inspirerer tanken til
det gode
på vår slitne, sønder-
revne klode.

Sonja Pran
Jeløy

NOSTALGISK

*omkring det å bli litt eldre, eller
litt yngre, år for år ... (Mel.: Skigardsvisa)*

Anselig alder, om du er seksti, åtti, hundre nå
det e'kke mye, det er verd brye',
for det har vært et liv å satse på!
Til fest og hverdags og gjennom allslags
så har vi manøvrert "på bøljan blå" ...
En kan'ke være sytten evig, veit du,
kan ikke være sytten.

Opp gjennom åra, så kommer patina og pondus me'
og det er mye, det er verd brye',
for det er ikke alle som har det!
Til fest og hverdags og gjennom allslags
blir det jo gradvis mer og mer et pre ...
En kan'ke være sytten evig, veit du,
kan ikke være sytten.

Og det humøret, som vi nå stadig vekk har lagt for da'n,
det er da mye, det er verd brye',
så lunt og koselig som det går an:
Det smitter over til den som sover
i ugrei depresjon, sånn dann og vann ...
Da blir en livet ut en cirka sytten,
bestandig cirka sytten.

Vi må få sagt det: Det e'kke alle som har nok av sjarm.
Men de som har det, de må bevar' det,
det gjør et menneske om hjertet varm.
Så bare trå tel og la det stå tel,
for en blir rikere og ikke arm ...
Da blir en livet ut en cirka sytten,
bestandig cirka sytten.

Ja, Seniorlaget, det er en glede å få være her
med dere alle, det må vi kalle
en vennsamling både kjær og nær.
Så bare fortsett gudfryktig godt vett,
hold fast ved alt som sant og edelt er!
Da blir en cirka sytten evig, veit du,
blir cirka sytten evig!

*I anledning Syvendedags
Adventistsamfunnets Seniorforenings
treff i Betel, Akersgt. 74, Oslo -
søndag 5. oktober 2014*

BARN JESUS I KRYBBEN

Barn Jesus i krybben, deg vil vi ære,
du som ble født hit til jord for å være
venn med hver eneste menneskesjel
og bære den nød som blir oss til del:

Pris halleluja, Jesus, vår Frelser,
for all din kjærlighet!

Ditt blikk er så vakkert, åpent og klart,
du ser rundt omkring deg – hvor det er rart
å ligge her stille blant dyr og blant folk,
kommet hit ned som Faderens tolk:

Pris halleluja, Jesus, vår Frelser,
for all din kjærlighet!

Helt fra din første time på jord
var du kjærlig mot alle, mot far og mot mor;
varlig og fin imot dem du har skapt
... uten deg var vi alle forlagt:

Pris halleluja, Jesus, vår Frelser,
for all din kjærlighet!

Herre, ditt sinn er det samme i dag,
du løser konflikter av ulike slag;
jordens problem – ja, hva gjør du med det?
Hver den som lever, får det å se!

Pris halleluja, Jesus, vår Frelser,
for all din kjærlighet!

*Sonja Pran
Jeløy*

BØLGER

Bølger, steile
skumstrødde vann
hever seg, hiver seg
haster mot land
risler opp på en
sommerstrand
der barn springer bar-
føtt i solvarm sand.

Bølger, store
stormende hav
fører folk ifra
stavn og stav
vet ikke selv
hvor det bærer av,
veldige
hvileløse kav.

Ikke som ville
våver, men
som fint og smult
vann møte den
– hver neste, som
våger seg til oss hen
om han er fiende
eller venn.

*Sonja Pran
Jeløy*

Den ene for oss alle

Etter mange harde slag
etter spott, vanære
fikk du torner om din panne
og et kors å bære;
blodig skritt på gate, torg
bøyet ned i bunnløs sorg
fikk du veien dra
opp til Golgata.

Hele verdens syndeskyld
knuste deg – så ren og god
var du, at du ga deg selv
og ditt hjerteblod.
Uten bitterhet i sinn
skuet du i himmelen inn
og det siste du fikk sagt
trygger oss: Det er fullbrakt!

*Sonja Pran
Jeløy*

DEN FORTAPTE SØNN

Far, jeg vil hjemmefra! Får jeg min arv?
 Har ikke stunder å gå her som tarv!
 Livet er mitt til odel og eie,
 nå vil jeg fremad på egne veie ...
 leve, ja leve så gnistene fyker,
 farte så remmer og seletøy ryker!
 Livet, det rastløse, søte, er mitt.
 Du blir igjen her hjemme med ditt.

Faren, han står der med hengende hender.
 Hjertet er sorgfullt, tårene brenner
 bak øyelokkenes verdige bue,
 men sønnen får ikke det å skue
 at faren blir motløs – han får hva han vil
 til fritt å sette sitt liv på spill;
 ut mot verdens tilbud han drar
 og kneiser med nakken, den stolte kar.

Livet der ute blir skikkelig hardt.
 Snart er tilværelsen nattesvart.
 Ryggesløst liv og utro venner
 ropper ham, selv får han tomme hender.
 Som røkter for svin, umælende dyr,
 vasser han om i søle og myr;
 leiet hans, det er stein og jord
 og grisenes trau hans usle bord.

Han tenker med seg: ”Tør jeg dra hjem til far?
 Kan det bli som det en gang var?
 Men blir jeg kun tjener, og ikke sønn,
 vil jeg tjene ham ydmykt og uten lønn!
 Engstelig trasker han veien frem,
 stanser ved porten – tør han gå hjem?
 Men der kommer far med utrakte armer:
 Nei, hvor slik kjærlighet luner og varmer!

Fingerring, festkledning, vennelag får han,
 på barndommens stier i lykkerus går han.
 Far står og smiler, gleder seg stille
 over at sønnen endelig ville
 vende tilbake og slå seg til ro,
 der det er trygt og fredsomt å bo ...
 Lykken, den er ikke gal manns ferd,
 men tålsomt å finne det største verd.

*Sonja Pran
 Jeløy*

Ung Maria og Jesusbarnet

Der sitter ung Maria med den lille
i sakte skinn ved nattens stjerneskjær,
av jordisk utstyr mangler hun det meste
fra hus og seng til kostelige klær.
Men hun har egen lykke ved å skulle
forvare himmelens dyrebare Sønn ...
i hennes indre springer frem som roser
en takk for denne aller største lønn
som noen gang er blitt forunt en kvinne:
I barnet Jesus skal hun livet vinne.

Og hyrdene på marken har fått ilbud
om frelsen, som er skjenket overflødig;
de haster inn til Betlehem om natten
hvor Josef og Maria våker stødig
over barnet som er gitt i deres omsorg
for noen glade barndoms-, ungdomsår,
og sammen med de trauste fårehyrder
de fryder seg, der de om krybben står.
Ja, Jesus er en skatt som ingen annen,
deres hjerter fylles opp av takk til randen.

De vise menn fra Østen har sett tegnet:
En englestjerne skinner over jord!
De drar med karavane frem mot lyset
som viser dem hvor kongesønnen bor.
Og de finner ham og kaster seg i støvet
for ham som de har lenge ventet på,
de skjenker ham de edleste av gaver,
fordi de alle elsker Jesus så!
Og måtte også vi gi av det beste
i den tiden Herren Jesus vil oss gjeste...

*Sonja Pran
Jeløy*

Tragedien i Afghanistan

(Det sorgens spill i Afghanistan)

Sneen stilt ned fra himmelen danser,
en rytter foran Dschellalabad stanser.
”Hvem der!” – ”En britisk ryttermann
bringer bud fra Afghanistan.”

”Afghanistan!” Han mumlet det sky,
omkring ham flokkes den halve by.
Sir Robert Sale, som var kommandant,
hjalp ham av hesten og tilflukt ham fant.

I steinsatt vakthus føres han inn,
ildstedet luner for kropp og sinn.
Ja, ilden ham varmer og lyset gjør godt,
han sukker tungt, takker, og gjør seg forstått:

”Vi var hele tretten tusen mann
som dro fra Kabul i samlet stand;
barn og kvinner, fører, soldater –
slagne de er, og livet de later.

Hæren er knust, de gjenlevende
strever i natten, angstbevende.
Ved Guds forsyn har jeg funnet frem,
men resten, kan dere berge dem?”

På festningens voll steg Sir Robert opp,
offiserer, soldater ham fulgte i tropp.
Sir Robert sa: ”Sneen faller så tett
at de bortkomne finner oss ikke lett.

De famler som blinde, men er ganske nær,
så la dem da høre at vi er her.
Stem opp en sang om hus og hjem.
Trompeter, kling ut i natten til dem!”

I hast dro de ut, og de ble ikke trette.
Hele den natten lød toner som dette:
Først engelske sanger med liflig klang,
så høylandsviser som klagesang.

Natten igjennom og dagen det bar –
så langt som kun kjærlighet klangvidde har
– med toner. Natten falt på igjen.
Forgjeves de spilte, de årvåkne menn.

Den hæren som skulle ha hørt dem kalle
var tilintetgjort, borte er alle.
Det startet med tretten tusen mann.
En kom hjem fra Afghanistan.

Theodor Fontane (1819-1898) beskrev i
balladen ”Das Trauerspiel von Afghanistan”
en tragisk hendelse under den første anglo-
afghanske krig (1838-1842).

Gjendiktet av **Sonja Pran, Jeløy**

DET VAR EN GANG

– det *blir* en gang ...

Barnet i krybben, far og mor,
under på denne nødstedte jord;
til alt det folk som i lidelse bor
er det tilbudt en kostelig gave.

Konge ved tronen i himmelen –
en høybåren, edel og trofast venn
er Jesus, som snart vil komme igjen
for å skape en fullkommen have.

Sonja Pran

DIN KJÆRLIGHET, GUD!

Din kjærighet er den deiligste sang, min Gud,
som noen gang har lydt for meg;
den alene har de toner som lokker
gjennom skodde og mørke frem til deg.

Bær meg på arm,
hold meg frisk og varm, Far,
for jeg er et lite barn.

Lær meg alle ting slik som du ser er rett, Herre,
la ditt Ord få skinne klart.

Lær meg velge livet, ta avstand fra det onde
– og måtte vår Frelser komme snart!

Ta meg på kne,
vugg meg opp og ned, Far,
for jeg er et lite barn.

La meg få vandre fra lys og til lys, Herre,
like frem mot høylys dag,
hvor all nød er borte, hvor ingen mer skal lide,
hvor ingen bittert huser hat og nag...

hjemme i ditt Rike,
med skjønnhet uten like, Far,
hvor jeg skal forbli ditt barn!

Sonja Pran
Jeløy

ELSKEDE VENN!

Her er jeg.
Jesus, forandre meg
til jeg helt ligner deg,
elskede venn!

Tilgi meg.
Når jeg forsømmer meg
sørger du over meg,
elskede venn!

Åpne mitt øye nå,
slik at jeg kan forstå
hvordan jeg frem skal gå,
elskede venn!

Du, Guds Ord,
plager jeg slemt en bror
pines du, Herre stor,
løft meg igjen!

Vær meg nær,
hold meg i lyset der
hvor du alene er,
elskede venn!

Sonja Pran
Jeløy

EN GANG VAR JEG EN FIENDE

En gang var jeg en fiende av Guds rike,
jeg var ateist,
og det var jeg fordi jeg ikke visste
hva jeg skulle ha visst.
Herren fant meg,
ja, han vant meg
til sin fred.
Og nå priser jeg Herren,
jeg med!

Aldri vil du angre på det, dersom du velger
Jesus å tro;
la hans ord få komme til deg, smak og kjenn
at Herren er god.
Solen rinner,
Jesus vinner
deg til seg.
Og snart vandrer du også
hans vei!

Hvis du bare lar ham få lov vil Jesus skjenke deg
skatt etter skatt.
Han vil høyne ditt liv og din tanke, dag etter dag og
natt etter natt.
Ta imot ham,
elsk ham, følg ham
til hans fred.
Og da priser du Herren,
du med!

*Sonja Pran
Jeløy*

EN MESTER GÅR FORAN

Kunne vi tie som Jesus
 overfor menneskers stikk,
 vende oss varsomt og vennlig
 bort ifra hatske blikk,
 gå gjennom folkemengden
 uten bravur og glans,
 ligne Ham mer dag for dag,
 lære av livet hans
 ... bære vårt hverdags kors,
 som var det en blomsterkrans.

Sonja Pran

En rose ...

*(Betlehems stall
 og videre fremover)*

”En rose er utsprungen”,
 en tanke i mitt sinn
 om å få se den ungen,
 så lys og skjær og linn;
 til krybben der i natten
 kan vi få gløtte inn
 og oppleve den skatten
 som gleder hvert et sinn.

Den fattigste på stedet
 var Jesus, alles venn,
 Han trøstet og helbredet,
 Han døde også – men
 Han lever for vår klode
 og kommer hit igjen,
 Han sier: ”Velg det gode
 og hatets broer brenn!”

Enn om vi tålsomt venter
 og trår hans trygge spor!
 Han kommer snart og henter
 enhver av oss som tror
 at Han har snakket sant
 om seg selv og om vår jord,
 for Han har aldri løyet,
 nei, aldri med et ord.

EN STILLE STUND MED JESUS

En stille stund med Jesus
er balsam for min sjel,
hver en tanke tør jeg utsi
og Herren selv tar del.
Mange ting i livet terger
og gjør meg sår.
Men Gud forstår!

Hva de andre har forsømt
skal jeg ikke svare for.
Det er Herren selv som dømmer
og bare han vet når
fenomener må forstumme
i evighet.
Ja, Herren vet!

Det er jeg som står til regnskap
for det som jeg har gjort.
Herren Gud er all min styrke
og han tar ondskap bort;
når jeg klynger meg til Jesus
og lytter til hans røst,
da gir han trøst.

Denne trøsten er en fred
som er mer enn jeg forstår;
en himmelrikets gave
som vokser år for år
til en glede i mitt hjerte
– en forventnings vår,
hvor Herren rår!

Sonja Pran
Jeløy

Et barn, bare?

Et barn er født i Betlehem
 – et barn ble født
 for alle hjem
 rundt om i verden vide;
 et edelt barn,
 en håpets Sønn;
 et under, var han,
 født i lønn ...
 for vår skyld fikk han lide.

Han bærer hele verden
 i sine trygge hender.
 Snart skal han kaste ut
 en makt, som
 alle av oss kjenner;
 en ondskaps makt, som
 ikke unner noen rast og ro.
 Jesus kom til verden
 for å bygge oss en bro
 – en klippebro som fører
 over avgrunn, krig og sorg,
 der livets Frelser selv går
 med oss
 mot sin himmelborg.

Du sier: ”Kan det være så?
 Vi ser jo hva som hender nå
 og hva som alltid skjedde!
 Er Jesus til å stole på?
 Vår klode er jo blitt så rå
 i hatets fulle bredde!”

Jo, skatten i din åker, den
 finnes der et sted;
 for den som tålsomt leter
 blir det til liv og fred.

FARMOR OG JEG

Jeg husker da jeg var lita
– de minnene gleder meg sånn;
med farmor ruslet jeg ofte
på skogssti hånd i hånd
til spennende, bortgjemte steder
som bare hun visste om,
med blåveis og nattfiol
og marianøkleblom.

Vi småsnakket med hverandre
mens hendene puslet stilt
med vårens friske buketter
– du, hvor det var gildt!
Nå er bestemor borte.
Får jeg møte igjen
min barndoms tålmodige, lune
og altoppofrende venn?

Når Jesus kommer tilbake
som konge mild og stor,
kaller han frem til livet
dem som i mulden bor;
Han skaper på ny, han gir oss
en frodig, fullkommen jord
og lar oss leve evig der
ifølge sitt eget Ord.

1.Tess.4,13-18
Åp.21,1-7

Sonja Pran
Jeløy

FREM MÅ VI GÅ

Frem må vi gå,
frem ved Guds Ord
– prøve forstå
hans vilje med vår jord.

Ja, det er stort
sannhet å finne
– alt Gud har gjort,
for evig skal det skinne.

Jag løgnen bort
fra alle leire
– la det skje fort,
så ikke den får seire!

Herren har sagt:
Jeg er din hyrde
– alt er fullbrakt,
jeg bærer hver en byrde.

Oppad og frem,
kamp uten like
– men vi skal hjem
til evighetens rike!

Sonja Pran
Jeløy

FREMFOR JERUSALEM

Fremfor Jerusalem stanset den venn
som skapte vår jord og som elsker den;
han ønsket å vekke sitt folk igjen,
men ville ingen tvinge.

Han gråt der ved muren, ønsket hjem
og trygg forvissning for alle dem
som holder til i Jerusalem,
ville samle dem under sin vinge.

Det stanser en konge ved hjertets mur,
han frelser til frihet fra tvang og bur
– han lokker vår sang fra moll til dur,
skaper høysang av toner ringe.

Han venter på deg, han venter på meg,
han leier oss frem på en kronglet vei,
han vokter oss vel i ulendt hei,
for han vil oss i sikkerhet bringe.

Jerusalem! Jerusalem!
Alle som lengter, skynd dere frem,
for Jesus vil hente oss alle hjem
og sin svepe mot ondskapen svinge.

”Jerusalem! Jerusalem! Du som slår i hjel profetene
og steiner dem som er sendt til deg! Hvor ofte jeg ville
samle dine barn, likesom en høne samler sine kyllinger
under sine vinger! Og I ville ikke.” (Matt. 23,37 – 1930-
oversettelsen)

Sonja Pran
Jeløy

GI MEG MER VARME, JESUS

Gi meg mer varme, Jesus,
å dele med nesten min,
gi meg av din karakter
som er varsom og vennlig og fin.
Opp mot ditt lys ser jeg støvet
ustanselig virvle fra oss;
rens oss og la oss få bli som
en skinnende, skumhvit foss.

Eller som duftende urter
vokse i deg, kjære venn,
hente din kraft for å dele
med andre, igjen og igjen.
Glansen fra Himmelenes trone
funkler i perlende vann:
Æren er Guds, i det høye,
der i hans fullkomne land!

Bære de små på armen,
trøste dem, verne dem vel.
Huske de gamle og syke,
som skulle det være oss selv;
hedre hver eneste en som
vi møter på jordlivets gang,
elske dem hjem til Guds rike
og lære dem englenes sang.

Syng for oss, Jesus Kristus,
ømmeste toner og ord,
lindre oss alle i trengsler
vi går gjennom her på vår jord.
Minn oss om himmelborgen,
tryggheten, friheten der –
snart skal vi også få være
der hvor du selv jo er!

Sonja Pran
Jeløy

GOLGATA-HØYDEN!

Nå har vi hørt om korset
i alle, alle år
og ynkes ikke helt som før
ved det som skrevet står.

Vi kjenner ikke smerten
og er det sant, det her
at én som noen kaller Gud
fikk late livet der?

Jo, det er sant, prøv selv
å finne ut av det –
og det blir til befrielse
det som du da får se.

For Han som hang der kjente
langt mer enn bare pine;
Han var i aller største nød
for nettopp deg og dine.

Og mer enn det: Han frelser
som bare Gud kan gjøre det,
og livet ditt ... til evighetens lykke
vil Han føre det!

Sonja Pran

GRIPENDE VENNSKAP

David og Jonatan, gode venner,
begge for troskap og kjærlighet brenner;
de vil hverandre det beste på jord,
er mot hinannen som bror mot bror ...
utveksler tanker og stortrives sammen,
fint å betrakte det, er det jammen!

Kong Saul er misunnelig, står etter livet
David, den stridsmann som er ham givet;
bare fordi han er elsket og gild
setter han daglig livet på spill
– Jonatan berger sin beste venn,
redder ham unna igjen og igjen.

- - -

Jonatan, kongen og mange med dem
faller i krig, vender aldri mer hjem;
David, den mann etter Jesu hjerte,
deler oppriktig de lidendes smerte
– gremmes fordi de døde til spott,
unte dem begge kongsmakt og slott.

Filistrene jubler i ondskap og gru.
Men folket i Jabes, husker du? –
til gjengjeld for hjelp som kong Saul dem gav
legger de konge og kongsbarn i grav.
David synger i sorgen en sang,
synger til vennen for siste gang

Fra 2.Sam.1:

v.19: ”Din pryd, Israel,
ligger ihjel slått på dine hauger;
o, at heltene skulle falle!”

v.23: ”Saul og Jonatan, elskelige og
milde i livet, ble heller ikke skilt
i døden; hurtigere var de enn
ørner, sterkere enn løver.”

v.25: ”O, at heltene skulle falle i
striden! Jonatan ligger ihjel slått
på dine hauger!”

v.26: ”Hjertelig bedrøvet er jeg
over deg, min bror Jonatan!
Du var meg inderlig kjær;
din kjærlighet var meg mer
dyrebar enn kvinners kjærlig-
het.”

v.27: ”O, at heltene skulle falle ...”

GUD ER UBESKRIVELIG

Gud er ubeskrivelig,
 Han har bare godt å gi,
 setter deg fra ondskap fri,
 evig fri skal du forbli.
 Kjærlig viser himmelens Gud
 at Han er din egen Gud.

Gud har mye Han vil si
 om den tid vi lever i.
 Tror vi Ham, da seirer vi:
 Gud er ubeskrivelig!
 Kjærlig viser himmelens Gud
 at Han er din egen Gud.

Herren spør: ”Vil du meg ha?”
 Vis Ham tillit, svar Ham ja!
 Tør du Ham på ordet ta
 blir det lykke, som Han sa.
 Kjærlig viser himmelens Gud
 at Han er din egen Gud.

La Ham bære byrden din,
 la Ham være hyrden din;
 vennlig, taktfull, trofast, fin
 lar Han deg skje viljen sin.
 Kjærlig viser himmelens Gud
 at Han er din egen Gud.

Hånd i hånd med Gud vær trygg
 i en verden grim og stygg;
 på hans klippe huset bygg,
 kast det onde bak din rygg.
 Kjærlig viser himmelens
 at Han er din egen Gud.

Evig på den nye jord,
 hvor fullkommen grøde gror,
 skal vi leve, vi som tror
 at vår Herre holder ord.
 Kjærlig viser himmelens Gud
 at Han er din egen Gud.

GUDS KJÆRLIGHET

Din kjærlighet er den deiligste sang, min Gud,
som noen gang har lydt for meg ...
den alene har de toner som lokker
gjennom skodde og mørke, frem til deg.

Bær meg på arm,
hold meg frisk og varm, Far,
for jeg er et lite barn.

Lær meg alle ting slik som du ser er rett, kjære,
la ditt Ord få skinne klart ...
lær meg velge livet, ta avstand fra det onde;
måtte at Herren Jesus kommer snart!

Ta meg på kne,
vugg meg opp og ned, Far,
for jeg er et lite barn.

La meg få vandre fra lys og til lys, Herre,
like frem mot høylys dag ...
hvor alt ondt er borte, hvor alle finner lykke,
befriidd fra hat, hevngjerrighet og nag

hjemme i ditt rike
med skjønnhet uten like, Far,
hvor jeg skal forbli ditt barn!

Jes.66,10-14

Sonja Pran
Jeløy

HA ET VENNSKAP MED GUD

Ha et vennskap med Faderen, allmektig stor,
ha et vennskap med Jesus, din trofaste bror,
ha et vennskap med Skriften, det sanne Guds Ord,
ha et vennskap med Mesteren, følg i hans spor.

Si nå nei takk til verden, hvor alt er så smått,
si nå nei takk til byrder som gjør livet grått,
si nå nei takk til smiger, den lyver jo blott,
si nå nei takk til Satan som raner deg rått.

Si nå ja takk til Ånden, i sannheten dvel,
si nå ja til hans hjelp, for han vil deg så vel,
si nå ja til hans tanker – det skjønner du selv
at de leder til Gud, han som elsker din sjel.

Si nå ja takk til livet på jorden med ham,
si nå ja takk til ham som kan skjule din skam,
si nå ja takk til løfter som fører deg fram
til det evige livet hos Jesus, Guds Lam!

*Sonja Pran
Jeløy*

HENDER

Hender kan være
så mye...
noen river,
sliter, slår,
klorer i ditt
åpne sår
og krever
erstatning
for brye'.

Hender er
så mye...
noen forbinder
ditt blødende sår,
hjelper og
støtter deg
år etter år,
gjør dine dager
nye.

Mest av alt
vil jeg takke
de hender som
lindrer
fra vugge til
grav,
som gir og gir
og som uten krav
oss bærer i
motbørs bakke.

*Sonja Pran
Jeløy*

**Herren sier:
JEG ER**

barnet i krybben, far og mor
under på denne nødstedte jord
... Jesus, den største av alle
måtte blant mennesker falle

følger nå fra sin himmel
landenes folkevrimmel
våker over deg, kjære
vil deg i motgang bære

sier: Trøst mine små
alle dem du kan nå
berg i siste liten
den som er mer enn sliten ...

Sonja Pran

*2.Mos.3,14
Joh.8,58; 10,38
Jes.49,13.15.16;
66,10-13*

HJERTEVENNER

Snille, rare
pusen min,
du er min
og jeg er din,
du er visst en
enmannskatt
morgen, middag,
kveld og natt!

Når jeg går på
trapp og trem
kikker du
med dør på klem,
er det meg,
du kommer frem
for å si
”velkommen hjem”.

Opp i fanget
hopper du,
slikker med
din tunge ru
på min hals
åh, fryd og gru
som det kiler,
huttetu!

Når jeg legger meg
om kvelden
lister du deg
frem på fellen,
sovner ved mitt
hodegjerde
– der jeg er
vil du og være!

*Sonja Pran
Jeløy*

HOFFNARRENS HÅPLØSHET

Her i palasset
skjer det så mye,
det hviskes og tiskes
i edel forstillelse,
inntil jeg ikke mer
vet hvem jeg er
og famler i
lutter forvillelse.

Hvor skal jeg vende
meg – hvor skal jeg gå,
hvor er det sannhet
å finne?
Hvor er den kraft
som uten vold
makter det onde
å binde?

Jo, stadig lete,
lete,
som etter skulte
skatter,
bortenfor løgner
etter den visdom,
som er langt mer
enn jeg fatter.

*Sonja Pran
Jeløy*

HVA ER ET MENNESKE

Hva er et menneske, at Du kommer det i hu?
 Din egen tankes storhet, den fatter bare Du;
 vi tar imot Din gave, Din hjelp, Ditt hjerteblod
 og fatter bare lite at Herren, Han er god.

Lær oss å takke, lær oss å be,
 Du Fader vår, som verden rår.

Vi nyter stjernehimlen, men fryder oss især
 fordi vi sikkert vet at Du har oss såre kjær;
 i våre redde hjerter har Du en stjerne tent
 – Din egen dyre Sønn har du for vår brøde sendt.

Lær oss å takke, lær oss å be,
 Du Fader vår, som verden rår.

På blomsterkleddede marker, der finnes skjønnhets prakt,
 i sarte, fine kronblad forklares Himlens makt.
 Og denne makt er kjærlig, den er for deg og meg,
 så vi kan vandre trygge på jordens tøffe vei.

Lær oss å takke, lær oss å be,
 Du Fader vår, som verden rår.

Innunder bar- og løvtrær, der ferdes skogens dyr
 og ellers yrer livet i vann og mark og myr;
 se, luftens mange fugler, de svever fritt omkring
 og slår om jorden vide sin vinges myke ring.

Lær oss å takke, lær oss å be
 Du Fader vår, som verden rår.

Og mennesket, o Herre, det har Du formet selv
 med kunstnerhåndens grep, på den sjette dag, mot kveld;
 Du skapte oss i glede, til vakkert, fredfylt liv
 ... vi mistet det, men snart blir det nytt ved Jesu giv.

Lær oss å takke, lær oss å be,
 Du Fader vår, som verden rår.

Sonja Pran
 Jeløy

HVILE

Helgeaftens
skumringsstund,
helgemorgens
høytidsgrunn
– takk at jeg
kan legge bort
alt mitt kjas
og alt mitt mas
og alt
som jeg fikk
ikke gjort.

Ettertanke, hvile,
frihet fra å tvile
på all Skapers
underverk
gjør vår tanke
trygg og sterk
– men vi sanner
disse ord:
Det blir aldri
fred
på jord!

Nei, det blir det
ikke nå.
Men en visshet
kan vi få:
Jorden vår
blir aldri bra
før vi kommer oss
herfra ...
løsningen er
Jesus Krist,
det er både sant
og visst!

2.Mos.20,8-11

Matt.24,1-42

Åp.3,20.21;14,12

Sonja Pran
Jeløy

Hvorfor

Hvorfor må en verden kjempe og stri
hvorfor må vi lide, er det fordi
vi skal tryggle og be
håpe og tro ...

Hvorfor måtte barna ofte få svi
under vold og urett, er det fordi
de skal tryggle og be
håpe og tro ...

Hvorfor glir tilværelsen livløs forbi
knebler og stanser oss, er det fordi
vi skal tryggle og be
håpe og tro ...

Likevel fikk vi glimt av glede,
merket at Herren selv er til stede.
Vi takker for det,
vi håper og tror
at Jesus gir oss en nyskapt jord
uten syndens grusomme spor.

*Sonja Pran
Jeløy*

HYRDENE PÅ MARKEN (*Gledesbudskapet*)

Hyrdene på marken har satt seg tett i tett,
natten er så mørk og kald
og hver en mann så trett.

Sauene, de ligger og hviler trygt og stilt.
Hyrdevakten passer dem
for røvere og vilt.

Da med ett det klinger en sang fra stjerneskjær
– der er mange engler,
de kommer ganske nær!

Englene forteller om himmelkongen stor;
som nå er blitt et lite barn
her nede på vår jord.

Stjernen viser veien, den leder alle dem
som tilber Jesus-barnet
i en stall i Betlehem.

Der smiler Han imot oss, vår Frelservenn så fin;
vi – alle er hans eiendom
og Han er din og min!

Nå er Han ikke barn mer, ei heller sorgens mann,
men Fyrste i Guds rike,
det er Han.

Snart kommer Han tilbake, Han henter deg og meg
om bare vi vil følge
hans trygge troskaps vei.

*Sonja Pran
Jeløy*

*”Ære være Gud i det høyeste,
og fred på jorden,
i menneskers Guds velbehag.”
(Luk. 2,14)*

Høstmelankoli

Høstens mørke stemning kommer
– å jo, vi merker den! –
over er den lyse sommer,
snart er det vinteren.
Vi kunne her i landet
trenge mye mer av sol,
med dens gylne streif på vannet:
Den milde tids symbol.

La nå tankene få tindre
om minner vi har kjær,
la dem sinnet varlig lindre:
– Å, var vi bare der! –
den gangen vi var unge,
da motets krefter bar
gjennom år og dager tunge,
slik alle opplevd har.

Det er tid for hygge inne
når høstregn øser ned;
må vi fred i hjertet finne
for alt vi strever med.
Og la oss ikke glemme
at kanskje er det så,
at den beste tid å fremme
kan være her og nå.

Mange har vi såre minner
fra lyse somre før,
men vi tyngsel ofte binder
i rosenrøde slør ...
Vi ønsker oss en sommer
som aldri vil ta slutt,
hvor vår fredsdyll i livet
aldri mer blir brutt.

*Sonja Pran
Jeløy, 26. oktober 2004*

HØST-TRALL

Jeg går gjennom skogen
mens bladene faller;
det var jo så grønt her i sommer.
Det rasler i mosen, mens
jeg går og traller
og tenker på høsten som kommer.
For en høst, den er slik
at jeg føler meg rik:
Denne skjønnhet er noe
som fenger!
Og for øvrig, så har jeg det
temmelig bra
– jeg har mat og det
meste jeg trenger.

Det er så utrolig med
farger og former,
vi kan ikke male det bedre!
Å, nei da! Naturen, den har
slike normer
at Skaperen selv må vi hedre.
Og jeg føler meg rik,
for jeg kjenner det slik:
Denne omsorg for meg er
den beste!
Og for øvrig, så er det en
gave så stor – å få dele
alt godt med sin neste.

Så rusler jeg hjem til
meg selv gjennom blader
som skinner i høstsolen blanke.
Det er som om stillheten
hjertet mitt lader
og stadig vekk gir meg den tanke
at jeg er jo så rik,
for jeg kjenner det slik
at det beste er gratis i livet!
Og for øvrig, så nekter jeg
gå med på det – at vi svinner
som pusten i sivet!

I en krybbe, i en stall i Betlehem, der skjedde underet –
 Jesus, Guds Sønn ble født til jord,
 født for å være Frelser-venn for oss alle,
 slik Herren lover i sitt Ord.

Jesus, vårt alles barn lill,
 prise deg er det vi vil!
 Du oppfylte alt som er sagt om deg
 frem mot Golgatas vei.

Du var god mot enhver som søkte deg og som trengte deg,
 ingen ble noen gang støtt bort.
 Visdommens kilde er du selv, og din Fader
 bifaller alt hva du har gjort.

Jesus, yngling av Guds nåde,
 plettfri – vi kan knapt forstå det;
 lydig var du like til døden,
 der du uskyldig sonet brøden.

Når du nå kommer igjen om ikke lenge for å hente
 alle dem som valgte troens vei,
 hjelp at vi kan bli stående for ditt åsyn
 når du i allmakt viser deg.

Jesus, elskede forløser,
 du som i kjærlighet øser
 liv og overflod over oss alle,
 som dine barn du får kalle.

Når vi frem Herre? Styrk oss!

Fri oss fra vår vantro!

Med deg skal vi evig på jorden bo ...

Jesus, det lover du jo!

Sonja Pran, Jeløy,

høsten 2011

I MØRKE TIDER

I mørke tider, når vårt liv er bare tungt
har Gud et ord som gjør det friskt og ungt.
Jeg vil fortelle deg hva Han har sagt,
det har oss håpefull begeistring brakt ...

I Jeremias ”enogtredve, tretten” står
et løfte som til evigheten når;
det sender jubel i vårt hjerte inn
– det strømmer mot oss som en vårlig vind:

”Da skal jomfruer glede seg i dans,
og unge og gamle skal glede seg sammen,
og jeg vil vende deres klage til fryd
og trøste dem og glede dem
etter deres sorg.”

Halleluja!

*Sonja Pran
Jeløy*

I Nain – for lenge siden

Bortover veien kommer et følge
stilt og nølende sakte.
Vi vil fortelle og ikke dølgje
hva som hit det brakte.

En ung mann fra Nain er nylig død
... morens hjelper til nytte.
Hvem skal nå tjene det daglige brød,
til henne i nærhet lytte?

Ensom – så ensom – trøstesløs, trett
går hun bak sønnens bære;
nedover kinnene strømmer tett
sorgens tåre på tåre.

Bøyet enser hun ingen mer,
vennene når ikke frem.
Hun går som bedøvet, ønsker og ber
at graven var hennes hjem.

Ved byporten står en elskelig mann
– Jesus fra Nasaret.
Godhet for alle eier han
og nå har han enken sett.

Han synes inderlig synd på henne,
omsorgen bor i hans bryst.
Han går imot båren, gir seg til kjenne
og sier vennlig og tyst:

”Gråt ikke!” Følget blir stående stille
i motvillig, uviss stopp.
Hva var det nå denne mannen ville?
Han sier varlig: ”Stå opp!”

Den døde våkner – se, han lever
glad i morens arm!
Undring over hans ansikt bever,
han smiler, blussende varm.

Lykke, ja, lykke for sønn og mor
at Jesus vil deres beste!
Lykke for alle som lever på jord
at Herren vil oss gjeste...

JA TIL LIVET

Et dryss over engen,
høysommerflora ...
silkestrå, klokker små,
rødkløver, prestekrage
her i Skaperens hage.
Det er så mange
forunderlig skjønne
markens blomster
i alt det grønne
– det skimrer mykt
imot stein og jord,
et varlig vakkert høytidsflor
er det for oss alle blitt,
og det er oss kjærlig gitt
til begeistring her og nå...
Skulle noen finne på
å ødelegge jorden vår,
redselsfullt det for oss står!
Ja, men forurenset er den
på den hensynsløse ferden
i et egoistisk jag
etter makt og mer behag.

Men Guds liv kan ingen ta;
Herren selv har sagt ifra
at Han skaper jorden ny,
uten vold og våpengny,
skaper den for alle her
som vil leve, trives der –
og som takker ja til Gud:
Jesu tro og livets bud.

Sonja Pran
Jeløy

JEG GÅR ALENE i skumringstimen

Jeg går alene i skumringstimen
og jeg har ingen å snakke med.
Det er så ensomt foruten venner,
men plutselig, tenk, hva får jeg se!

Ei rådyrmor og to rådyrunger,
de stiger saktelig i min vei.
Mens jeg står stille og holder pusten,
så enser dyrene ikke meg.

Jeg kaller på dem med lokketoner,
de stanser opp og de trekker vær –
de løfter hodet og spisser ører
og undrer sikkert på hvem jeg er.

Å, hvor jeg ønsker å være nær dem
og stryke pelsen så myk og varm;
få nyte freden og fellesskapet
i Guds natur, langt fra byens larm.

Jeg tror de merker min dype lengsel
og at de nok ville trøste meg,
men holder avstand fordi instinktet
har gitt beskjed om å frykte meg.

Nei, ikke ennå, men kanskje siden
skal dyr og mennesker ferdes fritt,
foruten flukt- eller kampberedskap,
slik som vår lidende jord har blitt.

En nyskapt jord gjennom evigheten
er det jeg lengselsfullt håper på;
der blir det inderlig godt å være
og der skal ingen alene gå.

*Sonja Pran
Ski, ettersommeren 1994*

JEG HVILER, JESUS

Jeg hviler, Jesus, mot ditt bryst
og dette er min største lyst
at du skal skjule meg hos Gud
og kalle meg din sanne brud.

Ditt Ord har satt min sjel i brann
etter evighetens land.
Og mens jeg venter, vil jeg så
i dine mange ærend gå.

Det største som kan hende meg,
det er å vise andre vei
med omsorg i din sannhet inn,
til enhet der i ånd og sinn.

Og når du leder, Jesus Krist,
da går det lett – og jeg vet visst
at det til liv og frelse blir
for den som deg sitt hjerte gir.

Et liv som ingen ende får
begynner her, mot det jeg går:
I daglig håp og glede stor
jeg nærer meg ved livets Ord.

For i det Ordet klinger frem
en herlig sang om dette hjem,
som er beredt av Jesus selv
fra tidegry – mot verdens kveld.

Der får vi drikke livets vann
og aldri tærer tidens tann ...
Guds storhet priser vi især,
hver frelste venn blir nær og kjær.

Amen!

Sonja Pran
Jeløy

**JESUS, DU ER
MITT ALT**

Jesus, du er mitt alt,
befri meg fra besvær;
når allting annet er falt
vær du da selv meg nær!
Gi meg av din visdom –
det levende livsens vann,
til å leske meg her
i goldt og uttørret land.

Jesus, send meg ditt blikk,
se meg her jeg går –
de skrammer som jeg fikk,
de vonde, åpne sår.
Gi meg av din stillhet,
din egen Hellige Ånd;
dette livet, kjære Gud,
det piner meg sånn!

Jesus, vær du mitt liv,
la meg få nå dit frem
til fullkommen fred, uten kiv,
i ditt trygge, evige hjem.
Befri meg fra meg selv;
jeg selv er mitt største besvær!
La meg få se deg, Jesus,
slik som du virkelig er...

*Sonja Pran
Jeløy*

JESUS ER EN SOM DU KAN STOLE PÅ

Jesus er en som du kan stole på,
både nå og i all evighet, sier løftene.
Hold ham i hånden, så du trygt kan gå
uten frykt for alle grøftene.
Her i verden er det ofte dårlig sikt,
mest fordi det onde gir alvorlig svikt.
Men lar du Jesus være liv og lys for deg,
da blir det lettere å finne vei!

Jesus er en som du kan snakke med
når du ikke finner ut og inn av tilværelsen.
Se i hans milde, gode ansikt inn
og vend ryggen til besværelsen.
Aldri har han sviktet den som søker ham,
tvert imot, han frir oss ut av nød og skam.
For lar du Jesus være liv og lys for deg,
da blir det lettere å finne vei!

Jesus er en som du kan hvile hos,
både nå og i all evighet, sier løftene.
Len deg i tillit opp mot Jesu bryst
– ikke ligg forslått i grøftene.
Nyt hans nærvær, oppsøk ham hver tid og stund,
det er ikke mas, for du har gyldig grunn.
Ja, lar du Jesus være liv og lys for deg,
da blir det lettere å finne vei!

Sonja Pran
Jeløy

JESUS ER VÅR VENN

Jesus er vår venn,
kommer snart igjen
– skaper jorden ny
uten vold og våpengny.

Over silkestrå
løper vi på tå,
under latter glad
alle Herrens barn i rad.

Jesus, konge stor,
på vår nye jord:
Før oss frem for Gud
og hans evighetens bud.

Han oss skjenker selv
av sitt kunnskaps vell
– alt vi ikke her forstår
gjør han klart fra år til år.

Sang og lek og lære
skal oss evig bære
frem mot sabbatshvile god
i vår Fars fullkomne ro.

Sonja Pran

Jeløy

Jesus kjær

Jesus, Jesus, Jesus kjær,
får jeg ferdes der du er?
Om jeg fører noen vill,
Frelser min, å, si meg til!

Kom ditt lille barn i hu,
gi meg av din visdom, du.
La meg virke, Jesus kjær,
bare, bare der du er.

Visshet brer seg stille, sterk:
Jeg er del i Herrens verk!
Er det kun fordi jeg tror
alt du sier i ditt Ord.

Jesus, du er Ordet selv.
Lær oss om ditt liv, fortell
hvordan vi kan settes fri
og din brud for evig bli!

Ekte liv for evig lov
er å seire uten rov,
er å brenne klar og varm
til vi løftes i Guds arm.

*Sonja Pran
Jeløy*

JESUS KRISTUS OG HAM OPPHØYET

Korset ser jeg reist
her like ved min side,
minner mektig om hva
Jesus måtte lide;
skyggen av hans kors
er mer enn tung for meg,
all den tid jeg vandrer
bort fra sannhets vei.

Men i korsets skygge
finner jeg en hvile,
trygghet og forsoning,
frihet fra å tvile.
Og selv korsets skygge
bærer Gud for meg,
når jeg bare går på
Jesu sannhets vei.

Sonja Pran
Jeløy

JESUS SIER: ”TA MIN HÅND”

Jesus sier: ”Ta min hånd,
jeg fører deg frem.
Veien er nok tung og bratt,
men ikke glem ...
jeg er din og du er min,
bruden min, så ren og fin,
hvitere enn hvite sne,
glem ikke det!

La meg skjule all din skam
og all din synd,
dra deg opp av hengemyr
og gjørme, dynn ...
jeg er din og du er min,
bruden min, så ren og fin
hvitere enn hvite sne,
glem ikke det!”

Jesus sier: ”All min styrke
skal du få;
ikke vent, men ta imot
og bruk den nå ...
jeg er din og du er min,
bruden min, så ren og fin,
hvitere enn hvite sne,
glem ikke det!

All min kjærighet og troskap
gir jeg deg,
slik at aldri mer du trenger
svikte meg ...
jeg er din og du er min,
bruden min, så ren og fin,
hvitere enn hvite sne,
glem ikke det!

Du skal få se:
Lønnen deg venter
når jeg deg henter.
Jeg kommer snart! Jeg kommer snart!

Jesus, min faste klippe!

Jesus, min faste klippe,
hold meg nær til deg.
Du vil meg aldri slippe,
på min villsomme vei.

Du er mitt alt, du er kjærlighet,
du er den ene jeg i verden vet
når det stormer omkring meg,
mens jeg strever frem
her, på vandringen hjem.

Jesus, min Gud, min Herre,
vis meg hvem du er ...
ingen skal veien sperre
til deg, Mester kjær!

Du er mitt alt, du er kjærlighet,
du er den ene jeg i verden vet
når det stormer omkring meg,
mens jeg strever frem
her, på vandringen hjem.

I dine armer, Jesus,
trygt vi hvile kan –
for, som din Fader nådig
er du fullkomment sann.

Du er vårt alt, du er kjærlighet
du er den ene vi i verden vet
når det stormer omkring oss,
mens vi strever frem
her på vandringen hjem.

*Sonja Pran
Jeløy*

JESUS, KOM OG GÅ MED MEG

Jesus, kom og gå med meg
livets tunge, tøffe vei
– føler meg så ensom her,
til hver stund vær du meg nær!

Refr.:

Bare Gud min fot kan føre,
la meg høre i mitt øre
hva Han vil at jeg skal gjøre.

Se, et lite barn står der,
sulter, fryser, mangler klær
– uten far og uten mor,
uten søster, uten bror.

Refr.

Enslig kvinne strever frem
mot et sønderbombet hjem;
mannen er i krigen falt,
i sin nød hun mangler alt.

Refr.

Bak et gitter sitter en
som har voldt en annen men,
grublende til langt på kveld,
finner ingen utvei selv.

Refr.

Herren sier: ”Velg den vei
som vi føre deg hit til meg:
i din ferd vær likefrem,
for da skal du finne hjem!”

Refr.

*Sonja Pran
Jeløy*

JORDEN SØRGER

Er naturen tenksom,
til innsikt, medynk rede?
Kan den vise sorg
og kan den vise glede?
Nei, men i skaperverket
er Skaperen til stede.

Et tungt, uhyrlig mørke
foruten fuglesang,
med trær og blomster bøyet ned,
slik har det vært en gang
– det var da Jesus døende
i korsets pinsel hang.

Og da hans liv var ebbet ut
kom rystelser og drønn;
tempelts forheng revnet,
det hørtes angstfylt bønn
mens romervakten ropte ut:
”Se, denne var Guds Sønn!”

Ja, Jesus var og er Guds Sønn.
Han virker for deg, venn,
i kamp mot ondskap uavbrutt
... det synes håpløst, men
vår smertens jord vil få en slutt:
Han er her snart igjen!

*Sonja Pran
Jeløy*